

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 7461-01-23 בי.בי.סי נדל"ן בע"מ נ' ביטאיט בע"מ ואח'

לפני כבוד השופטת כרמית בן אליעזר

בי.בי.סי נדל"ן בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד תום שנפ

תובעת

נגד

1. ביטאיט בע"מ
2. משה שלמה (ניתן פסק דין)
נתבעת 1 ע"י ב"כ עו"ד איתן בן עמי

נתבעים

פסק דין

1. התובעת היא חברה המתמחה בשיווק וניהול נדל"ן במרכז גוש דן. הנתבעת 1 (להלן: הנתבעת) היא חברה המספקת בין היתר שירותים טכנולוגיים באמצעות מערכות ממוחשבות לשליחת וקבלת מסרונים (הודעות SMS) מטעם לקוחותיה.

התובעת הגישה תביעה למתן צו עשה אשר יורה לנתבעת לגלות את מלוא המידע בו היא מחזיקה שבאמצעותו ניתן יהיה לזהות את הגורם ששיגר בשם התובעת מסרונים שיווקיים לנמענים שונים, כאשר לטענת התובעת הוא התחזה אליה, וזאת תוך שנעשה על ידו שימוש במערכות הנתבעת.

רקע והשתלשלות העניינים

2. על פי הנטען בכתב התביעה, בחודש יולי 2022 נודע לתובעת כי שוגרו בשמה, מדי מספר דקות וברצף של מסרונים, הודעות המהוות דבר פרסומת בהתאם לסעיף 30א לחוק התקשורת (בזק ושידורים) תשמ"ב – 1982 (להלן: **חוק התקשורת**), באופן שיכול לעלות כדי הטרדה לפי חוק הגנת הפרטיות. לטענת התובעת, ההודעות אמנם נחזות לפרסם את עסקיה, אך לא נשלחו מטעמה. עוד ציינה התובעת, כי ההודעות נשלחו לנמענים שאינם מנויים על רשימת התפוצה שלה, ובחלק מהן אף לא ניתנה אפשרות להסרה, וזאת ככל הנראה להגדיל את הפגיעה בה. התובעת הוסיפה וטענה כי הגישה תלונה במשטרה, ובמקביל ביצעה בדיקה שהעלתה כי ההודעות נשלחו באמצעות מערכת של הנתבעת. בשיחה שקיימה התובעת עם נציג הנתבעת הוסבר לתובעת כי החברה מכירה את המקרה, ומחזיקה בפרטי הגורם ששיגר את המסרונים ותפעל לסגור לו את החשבון, אולם היא סרבה למסור לתובעת את פרטי הלקוח שלה וטענה כי הפרטים יועברו למשטרה או בקבלת צו בית משפט. התובעת טענה שנגרמו לה נזקים שונים, ולפיכך, עתרה למתן צו אשר יורה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 7461-01-23 בי.בי.סי נדל"ן בע"מ נ' ביטאיט בע"מ ואח'

לנתבעת להמציא את מלוא המידע בו היא מחזיקה שבאמצעותו ניתן יהיה לזהות את הגורם ששיגר בשם התובעת את ההודעות השיווקיות. התובעת ציינה כי עומדת לה עילת תביעה מכוח חיקוקים שונים כנגד הגורם שעוול כלפיה וכן ביחס לנתבעת. יחד עם כתב התביעה, הגישה התובעת גם בקשה למתן היתר לפיצול סעדים.

3. בכתב ההגנה, טענה הנתבעת כי בין לקוחותיה ישנם לקוחות הרוכשים שירותים של חבילות מסרונים ומספקים אותם ללקוחותיהם ("ריסיילר"), שלעיתים בתורם מוכרים את השירות ללקוחות אחרים. הנתבעת טענה כי יש לה קשר רק עם הלקוח שלה ואין לה קשר ללקוחות הריסיילר והיא אינה יודעת את פרטיהם, וכך בענייננו. הנתבעת טענה כי בהתאם להסכם שלה עם לקוחותיה היא אינה אחראית על תוכן ההודעות ותפקידה הוא לספק שירותים של העברת ההודעות. הנתבעת טענה כי בתגובה לפניית התובעת אליה היא השיבה לה שאינה מוסרת את פרטי לקוחותיה וציינה כי אם יינתן צו שיפוטי היא תפעל בהתאם לצו. הנתבעת ציינה כי פנתה ללקוח שלה, שהוא ריסיילר ותיק המקבל ממנה שירות מזה מספר שנים ומספק אותו ללקוחותיו (להלן: לקוח הנתבעת), בבקשה לאשר חשיפת פרטים באופן שייתר את ההליך, ונטען על ידו כי ההודעות הנטענות לא נשלחו על ידו אלא על ידי לקוח שלו. לאחר פניית הנתבעת, מסר לה לקוחה את פרטי השולח לטענתו ואישר לה למסור אותם לתובעת ואלה נמסרו לה (הכוונה לנתבע 2).

הנתבעת טענה כי דין התביעה כנגדה להידחות, כי היא אינה צד למחלוקת, והודיעה כי במידה ויינתן צו למסירת פרטי לקוחה, היא תפעל על פיו. הנתבעת הדגישה כי בידיה רק הפרטים של הלקוח שלה, ולא ידוע לה מי משתמש הקצה אשר שלח בפועל את ההודעות ופרטיו. הנתבעת אף אישרה בכתב ההגנה כי המסרונים הועברו דרך המערכות שלה. בכל הנוגע לבקשה למתן היתר לפיצול סעדים, הנתבעת ציינה בכתב ההגנה באופן כללי כי היא מכחישה את טענות התובעת בעניין זה.

4. להשלמת התמונה יבואר, כי במקור הוגשה התביעה גם נגד הנתבע 2, כנתבע פורמלי, לאחר שכאמור פרטיו נמסרו לתובעת ע"י הנתבעת עובר להגשת התביעה כמי שלכאורה שלח את ההודעות, וזאת על פי המידע שנמסר לנתבעת מן הלקוח שלה. ואולם, לאחר שהנתבע 2 הכחיש כל קשר למשלוח ההודעות ולטענתו אף הגיש תלונה למשטרה בגין התחזות, נמחקה התביעה נגדו בהסכמה.

5. בהחלטה מיום 3.10.2023 ניתנה ללקוח הנתבעת הזדמנות להביא בפני בית המשפט, באמצעות הנתבעת ומבלי לחשוף את פרטיו, את טעמי התנגדותו למסירת פרטיו. ביום 7.11.2023 צירפה הנתבעת בהודעתה את עמדת הלקוח, אליה אתייחס בהמשך.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 7461-01-23 בי.בי.סי נדל"ן בע"מ נ' ביטאיט בע"מ ואח'

6. ביום 15.11.2023 הגישה הנתבעת לתיק, בהמשך להחלטת בית המשפט, את מסמכי ההתקשרות בינה לבין הלקוח.
7. בהתאם להסכמת הצדדים (שקיבלה תוקף של החלטה ביום 4.10.23), יוכרע ההליך על יסוד כתבי הטענות ועמדת לקוח הנתבעת.

דיון והכרעה

8. כעולה מן המובא לעיל, אין למעשה מחלוקת בין הצדדים כי צד שלישי כלשהו (לקוח הנתבעת או לקוחו) עשה שימוש במערכות הנתבעת לצורך שיגור דברי פרסומת, לכאורה בשם התובעת, אך לטענתה שלא על דעתה.

השאלה בה עליו להכריע בהליך זה היא האם יש ליתן צו המורה לנתבעת לחשוף את הפרטים הידועים לה, באמצעותם ניתן יהיה לזהות את הגורם ששיגר מסרונים אלו. כפי שאבהיר להלן, אני סבורה כי בנסיבות ענייננו יש מקום למתן צו כאמור.

9. בעניין רעא 4447/07 **רמי מור נ' ברק אי.טי.סי.** [1995] **החברה לשרותי בזק בינלאומיים בע"מ** (25.3.2010) (להלן: **עניין רמי מור**) דן בית המשפט העליון בשאלת סמכותו של בית המשפט ליתן צו המורה לבעל דין לחשוף זהותו של נתבע פוטנציאלי, שביצע לכאורה עוולה כלפי התובע. באותה פרשה, פורסמו אודות המבקש הודעות אנונימיות במרשתת, בגינן חפץ להגיש תביעת לשון הרע, אך לא היו בידיו פרטי המפרסם. לפיכך, פתח המבקש בהליך נגד ספקית האינטרנט במסגרתו עתר לחייבה למסור פרטים שברשותה אשר יאפשרו לחשוף את זהות הגולשים המפרסמים. בית המשפט העליון קבע, ברוב דעות (כב' המשנה לנשיאה השופט ריבלין, בהסכמת כב' השופט אדמונד לוי, כנגד דעתו החולקת של כב' השופט (כתוארו אז) רובינשטיין), כי לא קיימת בחקיקה מסגרת דיונית שבה ניתן לחייב בעל דין לחשוף את זהותו של אדם אחר כדי שניתן יהיה להגיש תביעה נגדו בגין עוולה שביצע לכאורה, ואף אין מקום לייצר מסגרת כזו ב"חקיקה שיפוטית", ולפיכך נדחתה בקשת המבקש. בעניין **רמי מור** אף נדונה שאלת האיזון הראוי בין ההגנה על האנונימיות ברשת, על יתרונותיה בקידום חופש הביטוי ובשמירה על הפרטיות, לבין הזכות לשם טוב, המוגנת במסגרת עוולת לשון הרע. בית המשפט העליון חזר על ההלכה בדבר העדר מסגרת דיונית כאמור גם בפסיקה מאוחרת יותר (ראו למשל עא 1622/09 **גוגל ישראל בע"מ נ' חב' ברוקרטוב** (1.7.2010)).

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 7461-01-23 בי.בי.סי נדל"ן בע"מ נ' ביטאיט בע"מ ואח'

10. בעניין עא 9183/09 **The Football Association Premier League Limited** נ' פלוני (להלן: עניין הפרימייר ליג), נדונה תביעה נגד פלוני אשר זהותו לא הייתה ידועה לתובעת, אשר הציע לציבור לצפות באינטרנט ללא תשלום במשחקי כדורגל בשידור חי, וזאת אף שלא היה בידיו היתר או רישיון להעברת שידורי המשחקים. בית המשפט העליון פסק פה אחד כי זכויות היוצרים של המערערת בשידור מלא של משחקי הכדורגל הופרו על ידי פלוני. עם זאת, דעות השופטים נחלקו בשאלה האם ניתן לחייב את ספקיות האינטרנט לחשוף את זהותו של פלוני, בכדי לאפשר לבעלת הזכויות בשידורי המשחקים להגיש נגדו תביעה. בתמצית, עמדת כב' המשנה לנשיא השופט ריבלין הייתה, בהמשך לפסק הדין שניתן בעניין רמי מור, כי לא הייתה בעת הרלוונטית מסגרת דיונית המאפשרת לבית המשפט להורות על חשיפת פרטיו של פלוני. כב' השופט (כתוארו אז) הנדל סבר (בדעת מיעוט) כי יש להורות על חשיפת זהותו של פלוני וזאת בהתבסס על מתווה דיוני וקונסטרוקציה משפטית שהציע. כב' השופט מלצר (כתוארו אז) ניסה להציע דרך שלישית "שיש בה שילוב מסוים בין הראוי והמועיל שבשתי התפיסות הנ"ל, ויתרונות נוספים" כאשר, בתמצית, לדידו, יש להמתין להסדרת הסוגייה על ידי המחוקק אולם אם הליך החקיקה לא יקודם במהירות הראויה יהיה מקום לפיתוח הלכתי נקודתי. כב' השופט מלצר פירט את העילות עליהן לדידו יהיה ניתן לבסס מתן צו כאמור ואת התנאים לכך. בסופו של דבר, גם בפסק דין זה דחה בית המשפט העליון את הבקשה לחשיפת פרטיו של פלוני בהעדר הסדר בחקיקה, אולם הוסכם על כלל השופטים כי "על המחוקק לדאוג לכך שלא לעולם חוסן, וכי ניתן יהא להיפרע ממעוולים כמו פלוני ושכמותו. בהיעדר חקיקה נדרש לפיתוח ההלכה המשפטית כמתואר בפסק דיננו".

11. הגם שנעשו ניסיונות לשינוי המצב המשפטי בחקיקה (ראו תא (מרכז) 15758-06-22 יוסי זואק נ' חברת פרטנר תקשורת בע"מ (23.3.2023), סעיפים 17-19 לפסק הדין), הסוגייה העקרונית טרם הוסדרה ע"י המחוקק. ואולם, מעיון בפסיקת הערכאות הדיוניות לאורך השנים עולה כי במקרים המתאימים מצאו בתי המשפט להעניק סעד של מתן צו שיוורה לנתבע לחשוף את פרטי זהותו של פלוני שעיוול לכאורה כלפי התובע.

כך, למשל, בעניין עא (ת"א) 8720-06-22 יעקב (קובי) כהן נ' ווינד תל-אביב (בייקי) בע"מ (2.11.2022) (להלן: עניין ווינד) הוגשה תביעה למתן צו עשה להורות למשיבה לחשוף את פרטי זהותה של פלונית אשר פגעה, לפי הטענה, ברכב המערערים, עת שרכבה על קורקינט אותו שכרה מן המשיבה, וזאת לצורך הגשת תביעה נגד אותה פלונית. בית משפט השלום דחה את התביעה, אולם ערעור על פסק הדין התקבל ובית המשפט המחוזי הורה על מתן הצו שהתבקש, תוך שקבע, בין היתר, כי "זכות הגישה לערכאות תצא חסרה אם לא יוענק הסעד המבוקש. לא רק ביחס לתובע הספציפי שלפני, אלא לניזוקים בחתכי רוחב שונים, שימצאו עצמם מול שוקת שבורה וללא יכולת להטיב את נזקם... מזיק שאינו מוכן לשאת

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 7461-01-23 בי.בי.סי נדל"ן בע"מ נ' ביטאיט בע"מ ואח'

באחריות לנוק אותו גרם בהיחבא, ומסתלק מן הזירה מבלי להותיר את פרטיו, יוצא נשכר. הדעת אינה סובלת זאת. אני סבורה כי כאשר הטכנולוגיה מאפשרת זיהוי המזיק ואפשרות להטבת הנזק – כלכלי או אפילו פיזי שנגרם לתובע פוטנציאלי – יש לאפשר לו זאת. האינטרס אינו רק של הניזוק הפרטי. זהו אינטרס ציבורי מובהק. קיימת חשיבות חברתית וציבורית בבירור זהותו של מזיק אנונימי שכזה.... בית המשפט, בתפקידו כמשכין סדר חברתי ועושה צדק, יכול וצריך להסתמך על התשתית התחקיתית הקיימת, כדי לאפשר את מסירת הנתונים הנחוצים לתובע הפוטנציאלי" (ראו גם תא (פ"ת) 48690-01-23 **חיים כהן נ' טלזר 019 שרותי תיקשורת בינלאומיים בע"מ** (21.5.2023) (להלן: עניין **טלזר**) וההפניות בסעיף 19 לפסק הדין).

בעניין תא (ת"א) 11181-03-21 **פלוני אלמוני נ' Facebook Inc** (18.4.2021) קבע בית המשפט "הלכת מור נקבעה ע"י בית המשפט העליון, ומשלא שונתה - היא שרירה וקיימת, ומחייבת את הערכאות הדיוניות. מאידך גיסא, אין בית המשפט חפץ להפוך את ההלכה לעיר מקלט למפרי צווים, אם אמנם כך ארע בעניינם של התובעים, ומשכך אנקוט בדרך מאזנת, זו שהייתה נהוגה בעבר". הדרך בה נקט בית המשפט היא קבלת עמדת הגורם האלמוני לבקשה לחשיפת פרטיו בטרם מתן הצו (ראו גם תא (ת"א) 16009-03-23 **אמנה אלצאנע נ' TikTok Pte. Ltd** (26.7.2023) וההפניות בסעיף 14).

12. בענייננו, כאמור, לאחר בחינת טענות הצדדים ועמדת לקוח הנתבעת ובחינת המצב המשפטי, מצאתי כי בנסיבות העניין יש לקבל את התביעה ולהורות לנתבעת להמציא לתובעת את המידע שברשותה באמצעותו ניתן יהיה לזהות את הגורם ששיגר לכאורה בשם התובעת מסרונים שיווקיים לנמענים שונים תוך שימוש במערכות הנתבעת.

13. בעניין **רמי מור** הותיר בית המשפט העליון בצריך עיון את השאלה האם בית משפט מוסמך לתת צו למתן פרטים המצויים אצל צד שלישי תוך יישום סעיף 16 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א – 1981 הקובע כי "לא יגלה אדם מידע שהגיע אליו בתוקף תפקידו כעובד, כמנהל או כמחזיק של מאגר מידע, אלא לצורך ביצוע עבודתו או לביצוע חוק זה או על פי צו בית משפט בקשר להליך משפטי; אם הוגשה הבקשה לפני תחילת ההליך תידון הבקשה בבית משפט השלום...". ואכן, בפסיקה מאוחרת יותר, במספר מקרים קבעו בתי משפט כי לא ניתן לשלול הסתמכות על סעיף זה לצורך מתן צו (ראו: עניין **ווינד**, עניין **טלזר**). על פני הדברים, עולה מדיניות זו בקנה אחד עם פסיקת בית המשפט העליון בעניין **הפרימייר ליג**, שם נפסק כי ככל שלא תוסדר הסוגייה בחקיקה, יוכל בית המשפט ליתן מענה באמצעות כלים שיפוטיים שונים (הגם שהמתווים שהוצעו ע"י השופטים הנכבדים שדנו בעניין

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 7461-01-23 בי.בי.סי נדל"ן בע"מ נ' ביטאיט בע"מ ואח'

פרימייר ליג לא התבססו על סעיף זה). מכל מקום, לא מצאתי לקבוע מסמרות בעניין זה, וזאת משמצאתי שיש ליתן צו גם לאור הטעמים שאפרט להלן.

14. ראשית אציין, כי יש לאבחן את ענייננו מנסיבות המקרה שנדון בעניין רמי מור. בעניין רמי מור ביקש המבקש לחשוף את פרטיו של גולש אנונימי שפרסם אודותיו לשון הרע במרשתת. בית המשפט העליון דן בהרחבה באיזון הראוי בין ההגנה על האנונימיות ברשת, על יתרונותיה בקידום חופש הביטוי ובשמירה על הפרטיות, לבין הזכות לשם טוב, המוגנת במסגרת עוולת לשון הרע. זאת, מאחר שבאותו עניין הייתה חשיפת פרטי הגולש כרוכה בפגיעה בחופש הביטוי והזכות לפרטיות ברשת, המהוות זכויות יסוד שיש להגנתן גם חשיבות ציבורית. בענייננו, לעומת זאת, טוענת התובעת כי המעוול לכאורה שיגר דברי פרסומת שלא כדין בשמה, שלא על דעתה ואף תוך התחזות. לפיכך, אין בחשיפת פרטי לקוח הנתבעת שאחראי לכאורה לשליחת המסרונים כל פגיעה בחופש הביטוי ואף ספק אם יש לו אינטרס ראוי להגנה לשמירה על האנונימיות והפרטיות.

מקובלים עליי, בכל הכבוד, הדברים שנפסקו בהקשר זה בעניין טלזר, שם הביע בית המשפט את עמדתו כי "בעוד שבעניין מור נפסק כי אנונימיות בהקשר של ביקורת והבעת דעה היא אינטרס בעל ערך הראוי להגנה במישור החוקתי תחת הערך של חופש הביטוי, הרי שאנונימיות בהקשר של פגיעה בשם הטוב, ברכוש, בגוף ואף בהקשר של משלוח דברי פרסומת שיווקיים – אינה מהווה ערך ראוי להגנה במישור החוקתי ואין הצדקה לצמצם בשמה את זכות הגישה לערכאות והזכות לניהול הליך משפטי תקין והוגן. אל לו לבית המשפט, כמי שאחראי על עשיית צדק וכן על השתתת נורמות חברתיות, לאפשר שימוש לרעה ובחוסר תום לב בזכות לפרטיות ולאנונימיות ככל ושימוש זה נועד לביצוע עוולות כלפי הפרט" (ראו גם תק (טב') 16448-03-19 שמואל דהרי נ' כושר פיננסים (29.8.2019)).

הנה כי כן, במסגרת האיזון הראוי בין האינטרסים העומדים על הכף בעניין חשיפת זהותו של לקוח הנתבעת, אין הצדקה מבחינת האינטרס הציבורי להגנה על אנונימיות לקוח הנתבעת, אשר עשה שימוש במערכת לזרז מסחרי גרידא, ונראה אף כי הימנעות ממתן הצו עלולה לפגוע באופן בלתי מוצדק בזכויותיה של התובעת ובזכות הגישה שלה לערכאות, מקום בו הסתרת זהות הלקוח עלולה לאפשר לו להתחמק מאחריות לעוולה שביצע לכאורה.

15. עניין רמי מור שונה מענייננו בהיבט מהותי נוסף, והוא כי הגולש שפרסם את ההודעה בפורום ביקש באופן ברור לשמור על אנונימיות. בהתאם, בית המשפט העליון דן בהרחבה בשאלת חופש הביטוי והזכות לאנונימיות הנובעות מרצון זה, וציין למשל שהיכולת לשמור על אנונימיות היא לעיתים חלק מהנכונות להתבטא (בין היתר סעיפים 11–14 לפסק דינו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 7461-01-23 בי.בי.סי נדל"ן בע"מ נ' ביטאיט בע"מ ואח'

של המשנה לנשיאה ריבלין). בענייננו, לעומת זאת, מדובר בהתקשרות עסקית. אכן, לא נעלם מעיניי כי לטענת הנתבעת במסמכי ההתקשרות בינה לבין הלקוח מופיעה לכאורה התחייבות לשמירה על פרטיות הלקוח (סעיף 9.6 לתנאים הכלליים), ומכל מקום בהעדר הסכמה ההנחה היא כי היא מחוייבת לשמור את פרטיו בסודיות. ואולם, לאחר עיון במכלול הוראות ההסכמים שצורפו ע"י הנתבעת, איני סבורה כי קיימת ללקוח הנתבעת ציפייה לגיטימית כי פרטיו לא יימסרו. זאת, בין השאר, בהינתן כי הוסכם בין הצדדים כי "המזמין מאשר כי החברה רשאית בכל מקרה של פניה אליה בענייניו של המזמין למסור לפונה את פרטי ההתקשרות עם המזמין" (סעיף 6.2 לתנאים הכלליים להתקשרות); וכן הובהר במפורש כי במקרים המתאימים, לרבות בהתאם לצו שיפוטי או למניעת הונאות, תהיה החברה (היא הנתבעת) רשאית למסור את פרטי הלקוח לצדדים שלישיים (סעיף 9.7 לתנאים הכלליים); ראו גם סעיף 6.10 לתנאים הקובע כי על הלקוח לפעול באופן חוקי בלבד). בנסיבות אלו, גם בראי סעיף 16 לחוק הגנת הפרטיות, על הנתבעת למסור את הפרטים הנדרשים מקום בו מצא בית המשפט כי באיזון בין האינטרסים שעל הכף יש לחייבה לעשות כן (השוו: תצ (חיי) 47554-07-20 דוד ביטון נ' אורן לנצ'ר (20.1.2022) סעיף ט"ז לפסק הדין).

למותר לציין, כי אין בדברים אלו כדי לקבוע כל מסמרות לעתיד, וטענות התובעת ולקוח הנתבעת זה כנגד זה יתבררו בהליך מתאים אם וכאשר תבחר התובעת להגיש נגדו תביעה.

16. ואכן, עיון בעמדת לקוח הנתבעת כפי שהובאה לפניי לאחר שניתנה לו, בהחלטה מיום 3.10.2023, הזדמנות לפרט את טעמי התנגדותו באמצעות הנתבעת - מעלה, כי הלקוח כלל לא טען לזכות לפרטיות או לאנונימיות מכוח הסכם ההתקשרות או מטעמים אחרים. לקוח הנתבעת הסתפק בטיעון לקוני כי הוא אינו קשור כלל לחשבון שבאמצעותו נשלחו המסרונים, המצוי, לטענתו, בבעלותו של אדם אחר (שאינו הנתבע 2) שיש לפעול מולו.

בהקשר זה אזכיר, כי קודם להגשת התביעה, בעקבות פניית התובעת לנתבעת, מסר לקוח הנתבעת את פרטיו של הנתבע 2 אשר הוא, לטענתו, זה ששלח את המסרונים.

מהתנהלות לקוח הנתבעת ותשובותיו – הן קודם להגשת התביעה והן בהמשך להחלטתי מיום 3.10.23 – עולה, כי לקוח הנתבעת אינו סבור כי מי ששלח את המסרונים לכאורה בשם התובעת זכאי להגנה על פרטיותו או לשמירת זהותו ופרטיו בסודיות, שכן הוא מסר לנתבעת, בשתי ההזדמנויות, את מלוא הפרטים של מי שלטענתו שלח את המסרונים או אחראי לשליחתם, לצורך העברתם לתובעת. אלא, שלקוח הנתבעת טוען כי הוא אינו זה ששלח את המסרונים ואף אינו אחראי לשליחתם.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 7461-01-23 בי.בי.סי נדל"ן בע"מ נ' ביטאיט בע"מ ואח'

ברי, כי במסגרת הליך זה אין בידי ואין בדעתי לקבוע מסמרות בשאלה מי אחראי לשליחת המסרונים, אלא אך ורק בשאלה אם קם בסיס לחייב את הנתבעת למסור את פרטי לקוחה – אשר לטענתה הוא בעל החשבון שממנו נשלחו המסרונים ולפיכך הוא אחראי לשליחתם, כאשר טענות לקוח הנתבעת יתבררו במסגרת המתאימה ככל שיהיה צורך.

17. בענייננו, באיזון בין האינטרסים העומדים על הכף – מצד אחד זכותה של התובעת – אשר הניחה תשתית לכאורית לטענתה כי נשלחו בשמה, שלא על דעתה, מסרונים המפרים את הוראות חוק התקשורת, באופן העלול לעלות כדי פגיעה בשמה הטוב ולחשוף אותה לתביעות (ראו בהקשר זה נספח 1 לכתב התביעה); ומצד שני זכותו של לקוח הנתבעת אשר התקשר עימה ואשר לטענתה הוא עצמו או מי מטעמו שלח את המסרונים האמורים לשמור על אנונימיות (אף כי הוא עצמו מכחיש זאת) – אני סבורה כי זכותו של לקוח הנתבעת, אשר ממילא ספק אם בנסיבות קמה לו זכות ראויה להגנה לשמירה על זהותו בסודיות – נסוגה.

שותפה אני לדעה שהובעה בעניין ווינד ובפסקי דין נוספים, כי זכות הגישה לערכאות תצא חסרה אם לא יוענק הסעד המבוקש, וכי קיים אינטרס ציבורי מובהק, כי מעוול לא יוכל להתכסות באלמוניותו, וכי בית המשפט יעניק סעד לניזוק שיאפשר לו לזהות את המזיק ולתבוע את נזקיו ממנו. ודוק. בעניין רמי מור הדגיש בית המשפט את חשיבות ההגנה על האנונימיות ברשת, כחלק מהזכות לחופש ביטוי של הפרט וכנדבך בהגנה על המרשתת כמרחב של החלפת דעות ורעיונות, לטובת הציבור בכללותו. בענייננו, אינטרסים אלו אינם עומדים על הפרק ולמעשה קשה למצוא הצדקה להגנה על זכותו של לקוח הנתבעת לחיסיון פרטיו.

בהקשר זה יוזכר, כי בענייננו בחרה התובעת להגיש תביעה זו כנגד הנתבעת למתן צו שיוורה לה להמציא פרטים שיאפשרו את זיהויו של מי ששיגר את ההודעות בשמה של התובעת תוך שימוש במערכות הנתבעת. ואולם, ברי כי ככל שהייתה התובעת בוחרת להגיש תביעה כספית כנגד הנתבעת, הייתה הנתבעת רשאית להגיש הודעה לצד שלישי כנגד הלקוח אשר לטענתה שלח את ההודעות או אחראי לשליחתן (ראו בהקשר זה גם סעיפים 6.9, 6.11, 7.6 ו-8.9 לתנאים הכלליים להתקשרות המסדירים את אחריות הלקוח כלפי הנתבעת לנזקים וטענות של צד ג' בקשר למשלוח ההודעות).

18. לאור האמור אני סבורה, כי בענייננו יש לחייב את הנתבעת למסור לתובעת את הפרטים הידועים לה אודות לקוח הנתבעת אשר לטענתה הוא שאחראי לשליחת המסרונים.

19. כפי שנזכר לעיל, עם הגשת התביעה, הגישה התובעת גם בקשה למתן היתר לפיצול סעדים. התובעת טענה כי בתביעה זו עתרה לצו מצומצם ומוגדר שיאפשר לה לאתר את זהותו

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"א 7461-01-23 בי.בי.סי נדל"ן בע"מ נ' ביטאיט בע"מ ואח'

האמיתית של הגורם שעוול כלפיה וכן על מנת להבין את היקף החשיפה, אולם בשלב זה טרם הגישה תביעה כספית כנגד הנתבעים. כן טענה התובעת כי בשלב זה לא הוגשו נגדה תביעות ואין לה מספיק מידע שיאפשר לה לכמת את הנזק שנגרם לה. נוכח האמור, ביקשה התובעת היתר לפיצול סעדים. הנתבעת לא התייחסה לבקשה למתן היתר לפיצול סעדים, ובכתב ההגנה הסתפקה בהכחשה סתמית ולקונית של הנטען בבקשה לפיצול סעדים. בנסיבות אלה, מצאתי להיעתר לבקשת התובעת ולפיכך אני מתירה לה פיצול סעדים, כך שתוכל בהמשך לתבוע את הסעדים הכספיים להם היא עותרת, גם אם הם נובעים מאותה עילה.

20. סוף דבר – דין התביעה להתקבל. ניתן בזאת צו המחייב את הנתבעת למסור לידי התובעת את מלוא המידע בו היא מחזיקה שבאמצעותו ניתן יהיה לנסות לזהות את הגורם ששיגר בשם התובעת לכאורה דברי פרסומת באמצעות מסרונים לנמענים שונים תוך שימוש במערכות הנתבעת, והכל כמבוקש בסעיף 31.1 לכתב התביעה. כמו כן הנתבעת תמסור לתובעת את כל מספרי הנמענים אליהם נשלחו מסרונים מטעמה של התובעת, והכל כמבוקש בסעיף 31.2 לכתב התביעה.

בנסיבות העניין, ומאחר שהנתבעת הודיעה לכל אורך הדרך כי תכבד כל צו שיינתן - אין צו להוצאות.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ו כסלו תשפ"ד, 28 נובמבר 2023, בהעדר הצדדים.

כרמית בן אליעזר, שופטת